HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שואל פרק שלשה ועשרים שבת קנב.

של בית הכסא. ממוך יסורין: **של פירות.** כגון ריח תרדל: **הכסלים.** ליפלאנק"ש: **והצלעות.** שהן שומרין בני המעייס ומיותו של מדס וסוגרין בעדס: **אלו שוקיים.** שכאן של מדס נסמך עליהס: **נכי האידן.** מקום העשוי להמווכח שס לדוקים וביימוסים[ט] עס ישראל במקלות: **טור סנא.** הכר נעשה שלא כלומר למאי לכאי נלן: **סחרוני גלידין.** סביבותיו של הר מלא קרח כלומר שפמי וזקני הלבינו: **כלבוהי לא נבחין.** קולי אינו נשמע: **טחנוהי.** השיניס: **אדלא אכידנא בחישנא.** אלא אתית לבי אבידן א"ל טור תלג סחרוני גלידין כלבוהי לא נבחין טחנוהי לא טוחנין בי רב אמרי אדלא אבידנא בחישנא[ט] תניא רבי יוסי בר קיסמא אומר טבא תרי מתלת ווי לה לאחד דאזלא ולא אתיא מאי היא א"ר חסדא ינקותא כי אתא רב דימי אמר ינקותא כלילא דוורדא סבותא כלילא[י] דחילפא תנא משמיה דרבי מאיר דוק בכבי ותשכח בניגרי שנאמר[יא] ונשבע לחם ונהיה טובים ורעה לא ראינו א"ל שמואל לרב יהודה [יב] שיננא שרי שקיך ועייל לחמך עד ארבעין שנין מיכלא מעלי מכאן ואילך משתי מעלי א"ל ההוא גוזאה לר' יהושע בן קרחה מהכא לקרחינא כמה הוי א"ל כמהכא לגוזניא א"ל צדוקי ברחא קרחא בארבעה אמר ליה [יג] עיקרא שליפא בתמניא חזיה דלא סיים מסאניה א"ל דעל סום מלך דעל חמור בן חורין ודמנעלי בריגלוהי בר איניש דלא הא ולא הא דחפיר וקביר טב מיניה א"ל גוזא גוזא תלת אמרת לי תלת שמעת הדרת פנים זקן שמחת לב אשה [יד] נחלת ה' בנים ברוך המקום שמנעך מכולם א"ל קרחא מצויינא אמר ליה עיקרא שליפא תוכחה א"ל רבי לר' שמעון בן חלפתא מפני מה לא הקבלנו פניך ברגל

ושל בית הכסא רעות של סם ושל שחוק ושל פירות יפות [א] ביום שיזועו שומרי הבית והתעתועו וגו' ביום שיזועו שומרי הבית אלו הכסלים והצלעות והתעתועו אנשי החיל אלו שוקים ובטלו הטוחנות אלו שינים וחשכו הרואות בארובות אלו עינים א"ל קיסר לר' יהושע בן חנניה מ"ט לא אתית לבי אבידן א"ל טור תלג סחרוני גלידין כלבוהי לא נבחין טחנוהי לא טוחנין בי רב אמרי אדלא אבידנא בחישנא [ב] תניא רבי יוסי בר קיסמא אומר טבא תרי מתלת ווי לה לאחד דאזלא ולא אתיא מאי היא א"ר חסדא ינקותא כי אתא רב דימי אמר ינקותא כלילא דוורדא סבותא כלילא [ג] דחילפא תנא משמיה דרבי מאיר דוק בכבי ותשכח בניגרי שנאמר [ד] ונשבע לחם ונהיה טובים ורעה לא ראינו א"ל שמואל לרב יהודה [ה] שיננא שרי שקיך ועייל לחמך עד ארבעין שנין מיכלא מעלי מכאן ואילך משתי מעלי א"ל ההוא גוזאה לר' יהושע בן קרחה מהכא לקרחינא כמה הוי א"ל כמהכא לגוזניא א"ל צדוקי ברחא קרחא בארבעה אמר ליה [ו] עיקרא שליפא בתמניא חזיה דלא סיים מסאניה א"ל דעל סום מלך דעל חמור בן חורין ודמנעלי בריגלוהי בר איניש דלא הא ולא הא דחפיר וקביר טב מיניה א"ל גוזא גוזא תלת אמרת לי תלת שמעת הדרת פנים זקן שמחת לב אשה [ז] נחלת ה' בנים ברוך המקום שמנעך מכולם א"ל קרחא מצויינא אמר ליה עיקרא שליפא תוכחה א"ל רבי לר' שמעון בן חלפתא מפני מה לא הקבלנו פניך

מזה: שחינו טוחן. שחין בני מעיו טוחנין מכילתו: **קורקבן.** הוא המסס שקורין ליפי"ל: **לב נגוס בשיר.** כל קולות של שיר הויין ליה שוחה: **שדעתן של זקנים מסכנות.** דכתיב הלמדע בין טוב לרע וזקנה מרוסה קאמר: **מפרפטות.** ממבקעות. כמו מגעל המרופט (לעיל דף קמג:): **מסכסדות.** כמו ומזוין הכבד (ישעיה ו): **שטוף.** כמו קום שוטף במלחמה (ירמיה ח) להוט אחר הכבר ורוקף: **ועטם וקנים יקח.** וע"ע מדקאי קראי אהדדי מד מתוקס בחכמים ומד בזקני השוק: **מגבוה יירא.** ילמיס סס הזקנים מגבוהים שבדרכים ומוחרים גבוהים סס: **פוחים.** פחדים. **וינאץ השקד.** אילן של שקדים ינץ ויהיו בולטין וניס שלו: **וז קליבוסת.** עלס של הנק"ל שהיוך מקוע בו בולט ויולא מרוב תשוקה כמו: **ויסתבל החגב.** דומה עליו כסבל משא כבד: **ופפר האביונה.** תבטל התאוה חמדת תשמיש: **פסיק סידרא.** מסדר פרשיות של פסוקים: **נגיד ומיסת.** רב: **חמדיה.** תאוותו: **וז אשה.** סס נל על פי גזרת המלך נל היתה רואה להתאוות לה שהיא כחמת מלמה מיתום והכל לניס לחבריס: **מדור לפי כבודו.** מדלנ כתיב של בית העולם ס"מ כל אחד ואחד לניס המוכן לו: **נשער אחד.** לף כאן הכל מתיס בענין אחד: **שאדם עושה בילדותו.** רוב תשמיש: **משחירים פניו.** מתיס כמו: **שאין לו מנחמים.** אין לו מנליס שיהו לריכין לנחמו: **בשמוקו.** בשמוס שמת סס: כל

כדרך שהקבילו אבותי לאבותיך א"ל סלעים נעשו גבוהים קרובים נעשו רחוקים משתים נעשו שלש משים שלום בבית בטל: [ח] וסגרו דלתים בשוק וגו' אלו נקביו של אדם בשפל קול המחנה בשביל קורקבן שאינו טוחן ויקום לקול הצפור שאפילו צפור מנערתו משנתו וישחו כל בנות השיר שאפילו [ט] (קול שירים ושירות) דומות עליו כשוחה ואף ברזילי הגלעדי אמר לדוד [י] בן שמנים שנה אנכי היום האדע בין טוב לרע מכאן שדעותן של זקנים משתנות אם יטעם עבדך את אשר אוכל ואת אשר אשתה מכאן ששפתותיהן של זקנים מתרפטות אם אשמע עוד בקול שרים ושרות מכאן שאזניהם של זקנים מתכבדות אמר רב ברזילי הגלעדי שקרא הוה דההיא אמתא דהויא בי רבי בת תשעין ותרתין שנין והות טעמא קידרא רבא אמר ברזילי הגלעדי שטוף בזמה הוה [יא] וכל השטוף בזמה [יב] זקנה קופצת עליו תניא רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר [יג] תלמידי חכמים כל זמן שמזקינין חכמה נתוספת בהם שנאמר [יד] בישישים חכמה ואורך ימים תבונה ועמי הארץ כל זמן שמזקינין טפשות נתוספת בהן שנאמר [טו] מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח [טז] גם מגבוה יירא שאפילו גבשושית קטנה דומה עליו כהרי הרים וחתחתים בדרך בשעה שמהלך בדרך נעשו [יז] לו [יח] תוהים וינאץ [יט] השקד זו קליבוסת ויסתבל החגב אלו עגבות ותפר האביונה זו חמדה רב כהנא הוה פסיק סידרא קמיה דרב כי מטא להאי קרא נגיד ואתנח אמר ש"מ בטל ליה חמדיה דרב אמר רב כהנא מאי דכתיב [כ] כי הוא אמר ויהי זו אשה הוא צוה ויעמוד אלו בנים תנא אשה חמת מלא צואה ופיה מלא דם והכל רצין אחריה [כא] כי הולך האדם אל בית עולמו א"ר יצחק [כב] מלמד שכל צדיק וצדיק נותנין לו מדור לפי כבודו משל למלך שנכנם הוא ועבדיו לעיר כשהן נכנסין כולן בשער אחד נכנסין כשהן לנין כל אחד ואחד נותנין לו מדור לפי כבודו ואמר רבי יצחק מאי דכתיב [כג] כי הילדות והשחרות הבל דברים שאדם עושה בילדותו משחירים פניו לעת זקנתו [כד] ואמר רבי יצחק קשה רימה למת כמחט בבשר החי שנאמר [כה] אך בשרו עליו יכאב אמר רב חסדא נפשו של אדם מתאבלת עליו כל שבעה שנא' ונפשו עליו תאבל וכתיב [כו] ויעש לאביו אבל שבעת ימים אמר רב יהודה [כז] מת שאין לו מנחמין הולכין ל' בני אדם ויושבין במקומו ההוא דשכיב בשבבותיה דרב יהודה לא היו לו מנחמין כל

מסורת הש"ס

ט) מס' ד"פ זוטא פ"י, ע"ב) [פר' מיני קמטוסים ערוכין], ג) [ועיל נה. ברכות נו. עירובין נד. מגילה טו: כ"ה כד: כתובות יג: יד. נג. קדושין נ:. גיטין עח: יד. טו: ב"ב קנ:. ע"ז מג: סנהדרין פ: כריתות יט: נדה יג. יח. כה:]. ד) [ל' מיקף עי' בערכין], ה) [ל' קול בריס ובמוס], ו) [תענית ה:]. ז) [קנים ספ"ג ע"ס ובמפרש], ח) [מרגוס של ויחל ותוס ערוך], ט) ע' מ"ל ויקרא פ' י"ח, י) [ב"מ פג.]. כ) ברכות יח: [ועיל יג.]. ל) נסס"ו: סס המיוס והכומרים.

הגהות הב"ח

(א) גמ' נעשה לבי מוסיס מוסיס ויוסן השקד:

לעזי רש"י

ליפלאנק"ש [פלנק"ש]. כסלים (השדרות הפנימים של הירך סמוך לכליה). **אורטיא"ש.** סרפדים. **צינפי"ל.** הקיבה השלישית של מעלי גירה. הנק"א. ירך.

רבינו חננאל

א"ל קיסר לר' יהושע מ"ט **לא אתית לבי אבידן.** פי' בי אבידן, בית שמתקבצין שם החכמים ונושאין ונותנין בדיני כל אומה ולשון. השיבו ר' יהושע טור תלג, סחרוניה גלידין, כלבוהי לא נבחין, טחנוהי לא טחנן, בבי רב אמרי (או לא או דן פי' בו) [אדלא אבדן בחשנא]. ופירושו ההר כסהו שלג ודומה האדם להר, כלומר ראשו כיסתו השיבה, וסביבותיה שהן הלחיים נעשו גלידין והוא הקרח שנקרא גליד, והגרון והלשון אינן מרימין קול, ככי שהן השניים אינן טוחנין המאכל. אדלא אבדן בחשנא, כלומר הזקן שאינו מביט מה שבפניו מתיירא שמא יכה ראשו באבן או בכיוצא בה, וממשש בידו ונראה כאלו ממשש בדבר שאבד לו וזהו כמין ממשש הזקן מה שלא אבד. **טבי תרי מתלת.** פי' יותר הוא טוב המהלך על ב' רגליו מן הזקן שצריך משען כגון מקל או שבט להישען עליו והוא כמו רגל שלישי. **חבל על דאזלא ולא אתיא.** פי' בהחרות הולכת כשיזקין האדם ואינה חוזרת אליו. **ינקותא כלילא דוורדי.** בהחרות כיצד של וורד ריחו נודף, ושל זיקנה כתר של חילף שריחו מאוס. **דוק בכבי ותשכח בניגרי.** טחון בכבי בשיניים, כלומר אכול כדי שיהיה לך כח להלך ברגליך. א"ל ההוא גאוזא, תתוך הערוה והוא סריס. א"ל לר' יהושע בן קרחה מהכא לקרחוניא שהוא כמה, ביקש להודיעו שהוא קרח והזכיר לו דברים כמלעיג. והשיבו ר' יהושע כמו הכא לגזוניא, כלומר אתה גזוי. עוד אמר ליה ברחא קרחא בארבע, פי' (או) [ער] כבש גדול בד' כספים. השיבו ר' יהושע (הדברים מוכיחין שגם אילו דברי הסריס הם שבקשו להודיעו כי השלוף ביוקר יותר מן הקרח, ילמדנו רבינו), איקא שליפא בתמניא, פי' עור תיש נתוק ביצים בשמונה כספים, שמבקשין אותו לעשותו נודות של שמן. חזייה דלא מסיים מסאניה, פירוש ראהו יחף כו'. א"ל קרחה מצרי, פי' א"ל קרחה מריבה תחרחר, כדכתיב הן לריב ומצה וגו'. השיבו ר' יהושע תיש נתוק תוכחה, אינם דברי ריב אלא דברי תוכחה. **מפני מה לא הקבלנו פניך,** למה לא באת אלינו להתראות פנים. **מיכן ששפתותיהן של זקנים מתרפטות.** פי' מתרפטות, משתרבבות והוא מתרופפות אינם מתאמצת להסתם הפה בחזקה. **גבשושית,** פי' גב קטן של עפר. **קליבוסת,** פירוש (מן) [בין] הפקולקות, ומפורש באילו טרפות תרבא דאקליבוסתא. **ותפר האביונה זו חמדה,** כמו בטלה ממנו תאות אשה. **פי' טולניתא,** כמו על שאין בה ממש.

תורה אור השלם

1 בְּיוֹם שָׁיְזוּעוּ שֹׁמְרֵי הַבַּיִת
וְהִתְעַוְּתוּ אַנְשֵׁי הַחָיִל
וּבָטְלוּ הַטֹּחֲנוֹת כִּי מִעֵטוּ
וְחָשְׁכוּ הָרֹאוֹת בָּאֲרֻבּוֹת:
קהלת יב ג

2 כִּי עֲשֵׂה נַעֲשָׂה אֶת כָּל
הַדָּבָר אֲשֶׁר יָצָא מִפִּינוּ
לִקְטֹר לִמְלֶכֶת הַשָּׁמַיִם
וְהַסִּיךְ לָהּ נְסָכִים בַּאֲשֶׁר
עָשִׂינוּ אֲנַחְנוּ וַאֲבֹתֵינוּ
מִלְּבֵינוּ וְשָׂרֵינוּ בְּעָרֵי יְהוּדָה
וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלָ͏ִם וַנִּשְׂבַּע
לֶחֶם וַנְּהִי טוֹבִים וְרָעָה
לֹא רָאִינוּ: ירמיהו מד יז

3 הִנֵּה נֶחְלַת יְיָ בָּנִים שָׂכָר
פְּרִי הַבָּטֶן: תהלים קכז ג

4 וְסָגְרוּ דְלָתַיִם בַּשּׁוּק
בְּשִׁפְלַ͏ [בְּשִׁפְלַ͏] קוֹל הַטְּחֵנָה וְיָקוּם
לְקוֹל הַצִּפּוֹר וְיִשְּׁחוּ כָּל
בְּנוֹת הַשִּׁיר: קהלת יב ד

5 בֶּן שִׁמְנִים שָׁנָה אָנֹכִי
הַיּוֹם הַאֵדַע בֵּין טוֹב לָרָע
אִם יִטְעַם עַבְדְּךָ אֶת אֲשֶׁר
אֹכַל וְאֶת אֲשֶׁר אֶשְׁתֶּה אִם
אֶשְׁמַע עוֹד בְּקוֹל שָׁרִים
וְשָׁרוֹת וְלָמָּה יִהְיֶה עַבְדְּךָ
עוֹד לְמַשָּׂא אֶל אֲדֹנִי
הַמֶּלֶךְ: שמואל ב יט לו

6 בִּישִׁישִׁים חָכְמָה וְאֹרֶךְ
יָמִים תְּבוּנָה: איוב יב יב

7 מֵסִיר שְׂפָה לַנֶּאֱמָנִים
וְטַעַם זְקֵנִים יִקָּח: איוב יב כ

8 גַּם מִגָּבֹהַּ יָרֵאוּ וְחִתְחִתִּים
בַּדָּרֶךְ וְיָנִאַץ הַשָּׁקֵד
וְיִסְתַּבֵּל הֶחָגָב וְתָפֵר
הָאֲבִיוֹנָה כִּי הֹלֵךְ הָאָדָם
אֶל בֵּית עוֹלָמוֹ וְסָבְבוּ
בַשּׁוּק הַסֹּפְדִים:
קהלת יב ה

9 כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי הוּא
צִוָּה וַיַּעֲמֹד: תהלים לג ט

10 וְהָסֵר כַּעַס מִלִּבֶּךָ
וְהַעֲבֵר רָעָה מִבְּשָׂרֶךָ כִּי
הַיַּלְדוּת וְהַשַּׁחֲרוּת הָבֶל:
קהלת יא י

11 אַךְ בְּשָׂרוֹ עָלָיו יִכְאָב
וְנַפְשׁוֹ עָלָיו תֶּאְבָל:
איוב יד כב

12 וַיְבֹאוּ עַד גֹּרֶן הָאָטָד
אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וַיִּסְפְּדוּ
שָׁם מִסְפֵּד גָּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד
וַיַּעַשׂ לְאָבִיו אֵבֶל שִׁבְעַת
יָמִים:
בראשית נ י

רב נסים גאון

אמר לה סלעים נעשין גבוהים. כמו שנאמר אח"כ שאפילו גבשושית קטנה דומה עליו כהרי הרים. ושאר הענין פירשוהו במקצת ההגדה וכך אמרו, רחוקים נעשו קרובים אילין עיניא דהוון חמיאן מרחוק אף מקרוב ליתנון חמאן, קרובים נעשו רחוקים אילין אודניא דהוון שמעין בחד זמן כדו אף במאה זימנין ליתנון שמעין, ב' נעשו ג' חוטרא ותרין ריגליא, משים שלום בבית בטל זו תאוה שהיא מעלה שלום בין איש לאשתו.

מח א מיי' פ"ד מהלכות דעות הל"ט טור שו"ע או"ח סימן רמ סעיף יד:

מט ב מיי' פ"י מהל' אבל הלכה ד סמג עשין ג טוש"ע יו"ד סי' שפו סעיף ג [וכרב אלפס מו"ק פ"י דלק"ו.] וכרמ"ס סס סימן פ"ט: